

Szíki Károly

Medáliák egy földváron 3.

Szűkülő időben, szűkülő időkeretben
a bíró hány perc hosszabbítást rendel el,
mit óvna meg óvszeres sípjellel?
A múlt töredékei eléd zuhannak, mint
kidólt házfalak, minden salak, sálak tekerőznek,
kiköpött pokrócon vágyak éledeznek,
kopaszon, pőrén néz vissza Irén,
70 lesz ő is az idén, idétlen
könyvjelzőit rakosgatja
leszakadt kispolcokra,
eltiport szavak, leletek
kezemből kiestek,
vályak,
ágyak,
árnyak és barmok,
erotikus álmok.

Naponta maratonra köldökzsinórnak
csalás-csillagok csalogatnak,
lányok, gyerekágyas anyák,
csillámporos betiltott hazák,
többen halálcsókban, megégett
kétéltű-nemlében, kiürült világ
ketrecében lépegetnek.

Egy osztálykiszámolós töredékre emlékezem,
Kovács tanárnő kiscsibészekkel perel, s velem,
kik lányokat csalogatnak a búzatáblában,
de nagy baj van, de sok baj van,
végtelen megmerevedett végtagokkal udvarolok.
Körbe fonnak nyárfák, füzek, égre nyúló akácok.
Karcolom e régi képeket, tanárnő
most hol lehet, figyel a bíbic, a gólya,
a nyárfaggató róka.

Barlangjáték a lét!
mondom a magamét.
Ajándéklétbe, hová loholtam, kérem,
a polcon megjelent 65 évem.
Távoltartó tolltartóm vonogatom,
benne hordom nem csak
kitört hegyű ceruzámat,
de apámat, élénk színű tollamat,
anyámat, kitört hegyű múltamat,
a színes, színtelen voltat,
élő emléket és holtat.
Csillagot színeezni nem lehet
kitört hegyű ceruzával!
veri anyám lábszáramat egy pálcával.
Csak elleng így az élet-keret.
Erre neveltelek komisz gyerek?

Nincs idő hegyet varázsolni
ócska, megrágott végű világunk
ceruzájára. Komisz ez a régi kép,
kikönyököl rossz szagú és illatos emlék.
Leszálló ágban arámmal, emlékező
anyámmal, megtört hitű apámmal.

Nem vérfürdő ez, csak a múlt szemléje,
minek része és veleje a szép.
Ettől lesz színészi a lét, s mert lett,
visszakapaszkodik kemény
eséllyel bennem a remény.

A cigányzenész húzza, rajta Krisztus arca, amint a templom karzatán anyám,
gyors orgonán egy zsoltár, Gál tiszteletes segít egyet a nótán, szépek, nagyon szé-
pek, csak ennyit mondott és a kapocs kioldódott, ő ment Szolnokra felkészülni a
halálra, mások meg ott kezdték, hol a lantot letették. S anyám összeszed bennün-
ket a karzaton, nem hallgathatom, mert menni kell, a munka, az ezeréves teher, a
szőlőbe szőlőben menni kell, lebotorkálunk a sötét karzatról, ő csak korhol, hogy
siessünk, hát lépcsőzünk szaporán, ha jövünk korán vagy lekésve, mindig a kar-
zatra érve. Boldog élet ne hagyj cserbe', gyere vissza, kérlek, vége... Nyakkendős
emlékezet lett a rövid nadrágos múlt, elnyúló tűzpropogásos idő, dobj a tűzre egy

darab fát fiam, kialszik bennem a melegség, Tessék anyám, menekülve a folyó partján a gátőr sem ért semmit, Maroson, Olton, a Nyikón , Mississippin, Missouriin, Ohion, Szent Lőrincen, Hudson, Yukon.....
Hány folyó emléke zúg át a dobhártyámon, de megtérni ide akarok, Tisza parti akácok.....

